

egyébként és összeségben is tehetetlen jerejét annak megfékezésére koncentrálni. Az egész hivatalos apparátus minden gondja és gondolata az volt, el kell fojtani csöndben, titokban a rémet, mert hire megy, hogy itt van, hát elmarad a császár és vele a kijáró fémdarab, a nagy gyerekeknek játékszere. A császár nem jött Mohácsra, a rém is mintha elpihent volna és hivatalosan megállapították, hogy Vilmos jött, a kolera ment. Pedig a mohácsiaknak Vilmos nem jött, ellenben a kolera az ment és terjedt föltartóztatlanul. Hiába viharzott le egyenesen Bécsből a főgazgató Csatáry, a kolerának nem imponált az ő dus, aransujtásos ellentengernagyi uniformisa, sőt mintha még kötekedni akarna vele, Csatáry pénteken szakszerűen leköztette, hogy a szentelepen minden rendben és szombatra 4 uj koleramegbetegedés történt a szentelepen. Micsoda kórságos hiuság ösztönözheti ezt a férfit, kinek kinevezetése körül annyit csatáriztak, hogy minden áron Mohácsra akarja vinni a császárt. Hisz a D. G. H. T. gutgesinntségét nem kell külön igazolni, meg vannak arról győződve az illetékes helyen. Ugyanazon az illetékes helyen, hol állítólag megbiznak a hatóság intézkedéseiben, de azért mégis előnyösebbnek tartják nem menni Mohácsra. Hanem azért az ordókat is elküldik — postán, mert ott és azoknak a fő nem a rend, hanem a rendjel, ami nem mindig a rendnek a jele.

Rendőri rendetlenségek.

A császár utirányának majdnem az utolsó percben történt megváltoztatása rendkívül súlyos munkát rótt a hatóságokra, melyek közül azonban egyedül a csendőrség tudott felemelkedni a rendkívüli helyzetnek arra a bizonyos magaslatára. Ez azonban úgy fölemelkedett, hogy a vasutvonal mellett sűrűn egymás mellé fölállított kordonon kívül a pályatestet elfogó hegylángolat tetejére is állított kellő védelmet, mert hátha valami ármányos anarchistának eszébe jut onnan felülről vetni bombát. A csendőrök Csathó alezredes és Mallár hadnagy vezérletével fényesen csinálták meg a dolgukat, ugyyszólván észrevevés nélkül. Ellenben a polgári hatóság az láthatóan és idegesen kapkodott, közegei folyton okvetetlenkedtek, és ahányan voltak annyian rendelkeztek, de úgy mintha a császár egyenesen az ő kedvükért rándult volna ide. Jött egy mozis, a főbíró nem engedte be, ellenben Szabó tanácsos — valószínűleg ambicionálva a filmrekerülést, — engedélyezte a fotografálást. A sajtót visszatartották Monostoron, de a helyi szépek kiválasztottjai az állomás épületből néztek, csak éppen nem láttak. Ha a csendőrséget nem segíti a határrendőrség, mely egy valóságos Császárt küldött a másik védelmére, úgy akár a legkifejlettebb kommbacillus is besétálhatott volna a kisköszegi állomásra.

A császár, mint demokrata.

Nem képzelhető, hogy a legkisebb megye legkisebb aljegyzője is beszállott volna abba a ladikba, melyben Vilmos a nagy, ment a Tauszigra. Közönséges halászladi, ülései egyszerű lópokróccal letakarva. Állítólag ezzel is demonstrálni akarták, hogy ide csak a Nimród jött el, de az imperátor a szalonkocsiban maradt. Csakugy, minthogy a cserkészéshez is egyszerű, de döcögő parasztszékérrel vonul a felség, aminek az a magyarázata, hogy a vadak a császármentes napokról ösmerik ennek a zörgését, mely már nem szokatlan előttük, míg a hintógördülés elriasztja őket. Az is a demokraták aranykönyvébe való, hogy minden bellyei látogatással vele jár egy népünnep, melyen Hercegszántó és Béreg sokac virágszállai járják a kólót, amely műveletért csekély 7 korona napidíjat fizet az uradalom az előzetesen jól kimosdatott fátáknak, legényeknek, míg a gajdos, ki dudaszóval tartja bennük a lelket, legutóbb 100 koronával fizettette meg művészetét. A kacsázók szerint ezidén bácskai párok fognak lejtetni, mert hát ők nem tudják, hogy Szántova meg Béreg már 1903-ban is Bács megyéhez tartozott és Kisköszegen a rézveretes kofferek között berakott két nagy ládában egyenesen bácskai divatu népies diszek voltak, melyeket még akkor vásároltak, mikor a kolera még nem rontotta hitelét a Dunának és Baranyának, mely utóbbi kóló dolgában még sem vetekedhetik a Bácskával, melynek népes virtusai igaz gyönyörűséggel töltik el a minden császárok legvirtusosabbját: Vilmost.

Eső.

HETI VERS.

Zsong, suttog az erdő, a füzes, a tölgyes,
Hosszan beszélgetnek a bellyei fák:
Óriás birodalmunk szokatlanul csöndes,
Nem zavarja ember, mienk a világ!
Elő a sűrűből szarvasok, őzek,
Nem fenyeget most golyó, sörét, lött seb!
Dé mégse!... Távolból hangok verődnek:
Puskaszót hallani;
Harsogó kürtző rivall az erdőnek:
Hallali, hallali!
A lombok között riadt susogás jár:
Vadászik a császár.

*

Messzi országából idejött a császár,
Cserkészve bejárja erdők ut-erét,
Fejedelmi vadat, agancskoronást vár,
Aminőt megölt itt évekkal elébb.
Vadásznia másnak nem is szabad ma,
A császár leshet csak, löhet csak vadra.
De mégse!... Hajsza hangja kél távolban:
Hallali, hallali!
Füleli a császár, merről hangzik, hol van:
Hallali, hallali!
Lelketőlő szava van e harsogásnak:
Emberre vadásznak!

*

Tul az erdők övén cserkészik egy császár,
Vadra vadászónál százszor gyilkosabb,
Akire golyója láthatlanul rászáll:
Elhull, nem is sóhajt föl egy hangosat;
Se látják, se hallják, nincs nyom utána,
Csak a halottak számtalan száma.
De mégis — a lelkek hallgatva hallják,
Mint bugja valami
Hangtalan csontkürtön emberűző dalját:
Hallali, hallali!
Vadász-császár hallod, egy császár, a másik:
A halál vadászik.

*

Őrizik a császárt, hogy az erdő mélyén
Zavartalan üzzön szarvast, őzeket;
Visszatarthatják-e a szuronyok élén
A sárga rém szelét, a fertőzetet?
Fölrebben a vízből láthatlan golyója,
Ellene a császárt mi védi, mi óvja?!
Gyanutlanul jár az aranykoronás vad,
De szörnyűk utai,
Körötte gyűrűzik a másik vadászat
Hallali, hallali!
Vadászik, hallali! szarvast üz a császár,
Mig a halál rászáll.
Hallali! a császár! hallali, még máshol
Vaddá lesz vadászból!

Rendre.

1910. szeptember 18.

— **Vadászik a császár.** Vilmos császár ma a második napot töltötte el a karapáncsai vadászakastélyban. Az ilyen császári vadászkirándulások szokása szerint kora hajnalban talpon volt már a vadásztársaság. Vilmos császár már reggel 4 órakor kiment szarvaslesre, amelyről csak 8 órakor érkezett vissza a vadászakastélyba. A cserkészés folyamán mindössze egy szarvas került a császár puskája elé. A császár rálőtt a szarvasra, el is találhatta, amit az bizonyít, hogy a szarvas elesett. A sebestülés nem volt veszedelmes, mert a vad hamarosan felugrott és elszaladt. Később azonban egy szép őzbakott lött a császár. — A négy óra hosszat tartott cserkészésnek nem volt több eredménye. A délelőttöt, amely esős volt, a vadászakastélyban töltötte a császár. Az előre megállapított programhoz híven délután 4 órakor a darázi rétre rendeztek kirándulást. Vilmos császár ötödmagával ment ki Pfenningsberger erdész vezetésével saslesre. Este 7 órakor tértek vissza üres kézzel. A délutáni cserkészésről az eredménytelenség eltitkolása céljából nem adtak ki hivatalos értesítést. Fél 8 órakor vacsora volt, amely után a parkban sokac táncmulatságot rendeztek. Holnap, vasárnap délelőtt 10 órakor istentisztelet lesz, még pedig katolikus szertartás a kastély házi kápolnájában, evangélikus szertartás a külön fölállított sátorban. Vilmos császár természetesen ez utóbbin vesz részt. Az evangélikus istentiszteleten több evangélikus tanító vesz részt, akik egyházi énekeket fognak éne-

Egy pár cipő nem a világ!

állandó vevője lesz, ott kaphatja a legtartósabb, a legfinomabb kivitelben levő cipőket, dacára ennek **feltűnő olcsó árakon.** Pécs, Király-utca 15. szám alatt, a Nemzeti Casino mellett.

Tegyen egy kísérletet TURUL CIPŐ-
GYÁR RAKTÁRÁBAN, biztosítom, hogy